

»Le tího, tího, lépa Vída!
(Kdòr ga bo máral, tá ga bo podójil.)
Le z máno, z máno v špánsko
deželo!

Póte je poslála špánska kraljica,
Lepó boš dojila špánskega kraljíča.«
Še bòlj [se je] jokála lépa Vída:
»(Kakó boš, déte mílo jokálo,
Ko né boš mátere več imélo!)«
Oni jo je prepéljal v špánsko deželo,
V špánsko deželo špánski králjici.

Prelépa Vída je zgodaj vstála,
Zjútraj zgódaj pri ôknu stala.
Gòri príde ruméno Sónce.
Takó je rékla lépa Vída:
»Káj te vprašam, ti ruméno Sónce:
Káj zdaj [déla] moje bólnu détece?
Sónce právi: »Káj bo délalo!
Détecu [svéčo so] zdáj držáli.
Tvoj ubógi móž se po mórju vózi,
Têbe išče, tí lépa Vída,
[Po têbi se], Vída, mílo jóka.«
Lépa Vída še bòlj jokala,

Béle roké siróta lomíla.
Zvečer je spét pri ôknu stála,
Pa gòri príde svétla Lúna:
»Káj te vprašam, ti svétla Lúna:
Káj zdaj [déla] moje bólnu détece?
Lúna právi: »Káj bo délalo!
Bólnu détece [so zdáj] pokopáli.
Tvoj stári ôča se po mórju vózi,
Têbe išče, tí lépa Vída,
[Po têbi se], Vída, premílo jóka.«
Še bòlj [se je] jokála lépa Vída.
K nji príde špánska kraljica:
»Káj ti jè, prelépa Vída?
Káj se [jókaš takó mílo]?«
Sem pri ôknu stála, zlato kúpco
pomívala,
Pádla mi je čez ôkno v mórje
globóko.«
Takó je rékla špánska kraljica:
Nič ne máraj, tí lépa Vída!
Jaz tí spét bom drúgo kupíla,
Pri môjem králju têbe izgovoríla.
Le lepó dôji môjega kraljíča!«

Stane Bračko | Starci

Kot v starodavno noč balkoni
so naše svetle misli potemnele.
Kar gledamo, so še samo poltoni,
vse lepe strune so že izzvene.

Težko sloneti je v tem mraku
na oknih naših duš, če kot skeleti
smo prazni in če na življenja traku
ničesar ni, da mogli bi še hrepeneti.

Za sabo smo pustili vse granitne sklade
nekdanjih borb v zasanjanem prividu.
Gradovi daljni so minute, ure mlade
in pajki pletejo že po starinskem zidu.

A nam stezà je rísana do krste,
da k suhim ustnam nágnemo resnico.
Spustili smo že nože, razklenili prste
in smrt zajemamo z veliko žlico.